

Henhold til den Lov. Til en saadan Uvidelse af Sygekassernes Virksomhed maa fornuftigvis slutte sig nogen Forhøjelse af Statstilskuddet, dog saaledes, at vi bygger videre paa den Statstilskudsberregning, som Folketinget for nogle Aar siden indførte i Sygekasseloven — den var ikke oprindelig foreslaaet fra Ministeriet. Dette Princip bygger man videre paa, saaledes at det faste Statstilskud, som nu er 2 Kr. aarlig pr. Sygekassemedlem, forhøjes til 3 Kr., og den i Loven indeholdte Begrænsning for Tilskuddet til Dagpenge foreslaas ophævet paa samme Maade som det Maksimum for Statstilskuddet, der ogsaa i sin Tid indsattes under Behandlingen i Folketinget og Landstinget. Paa lignende Maade foreslaar man nu at ophæve det Maksimum for Statens Andel i Dagpengene, som findes i den nugældende Lov.

Sygekasseinspektoratet har under Medvirkning af Statistisk Departement anslaaet Merudgiften ved denne Reform til ca. 3 Mill. Kr. aarlig. Naar man tager i Betragtning, at man for dette Beløb baade løser det Spørgsmaal, som nu paatrænger sig om de almindelige Sygekassemedlemmers Adgang til højere Forsikring og Statens deraf følgende rimelige Forpligtelse til at yde noget større Tilskud, og samtidig løser det meget store og omfattende Problem, som vi i adskillige Aar har tumlet med, Omsorgen for de kronisk syge, og endelig skaber en Underafdeling eller forberedende Afdeling til Invaliditetsrenteforsikringen, maa man utvivlsomt erkende, at det Beløb, her er Tale om, ikke er afskrækkende, forudsat at man er i Stand til at holde det, men paa et Omraade som dette, hvor der er Tale om et saa stort Antal kronisk syge, gælder det naturligvis, at ingen er i Stand til at udtale sig med Sikkerhed om Talstørrelser. Om Tallene i alle Enkeltheder vil kunne passe, om det Tal paa kronisk syge, som man regner med, er det endelige, om den Fordeling, man har gjort mellem dem, der kan opfattes som kronisk syge, og som foreløbig skal have deres Plads i Sygekasserne, og dem, der straks skal overføres til Invaliditetsrenteberegningen, passer, kan ingen i dette Øjeblik vide; det er muligt, at en Forrykkelse af det nævnte Tal kan indtræffe, en Garanti for dets Holdbarhed tør formentlig ingen paataage sig.

Uanset om det skulde komme til at gaa lidt over eller lidt under det her nævnte Tal, er det imidlertid utvivlsomt saa, at man fra alle Sider anerkender den umaadelig store Samfundsværdi, som den

frivillige Sygeforsikring har haft for vort Land. Gennem den Menneskealder, som er forløbet, siden den første Sygekasselov blev gennemført, har vi etableret en Sygekasseinstitution, der omfatter den aller-væsentligste Del af de Befolkningslag, som bør være det naturlige Klientel for Sygekasserne. Der har fra de paagældende Lags Side vist sig en Interesse og Forstaaelse for Sygekasseinstitutionen, som er i høj Grad beundringsværdig, og Samfundet paa sin Side har haft den store Fordel at faa denne Opgave løst under de paagældende Samfundsborgeres egen Medvirkning i en Udstrækning, som man ikke kender i noget som helst andet Land. Det, man andre Steder tumler med som store Opgaver, der endnu er langt fra Løsning, er løst her paa Frivillighedens Grundlag ved de ubemidlede Klassers egen Medvirken paa en for Samfundet overordentlig heldig og lidet bekostelig Maade. Jeg kan derfor ikke tænke mig andet, end at man fra alle Sider med stor Velvillie vil se paa den fortsatte Udvikling af Sygekasseinstitutionen. Den Vej, der her anvises for Omsorgen for de kronisk syge, er utvivlsomt den mest farbare, den, som hurtigst og mest rationelt vil føre til en betryggende Løsning, baade for de paagældende selv og for hele Samfundet.

Det andet og adskilligt større, i hvert Fald helt nye Problem, som jeg har den Ære at foreslaa en Løsning af, er Omsorgen for Arbejdsinvaliderne. Lovforslaget om Invaliderente svarer i mange Dele ganske til det af den højtærede Indenrigsminister nylig fremsatte Lovforslag om Aldersrente. Denne Reform har længe været savnet. I store Dele af Befolkningen har man utaalmodig spurgt efter en saadan Reform, fordi der var et betydeligt Antal Medborgere, som udelukkende paa Grund af Sygdom i Tidens Løb henvistes til den almindelige Fattigforsørgelse, grundet paa, at der ikke fandtes noget Organ eller nogen Lovgivning, som paa anden Maade betryggede deres Stilling i Samfundet. De Forhandlinger, der i sin Tid fandt Sted i den Kommission, der havde med Alderdoms- og Invaliditetsspørgsmaalet at gøre, viser tilfulde, at man i og for sig fra alle Sider erkendte, at der her var en Mangel i den danske sociale Lovgivning.

Til denne Trang, der er og gennem mange Aar har været i den danske Befolkning til en Løsning af dette Spørgsmaal, kommer nu Hensynet til den nationale Afgørelse, som snart skal finde Sted, Indlemmelsen af den sønderjyske Befolkning.